

Zlato v hrdle

Zuzana Maurery je jednou z herečiek, ktoré divákovi utkvajú v pamäti už po prvom predstavení. Kedysi si podmaňovala srdcia z komorného javiska Radošinského naivného divadla, dnes účinkuje na niekoľkých väčších scénach kamenných divadiel. Jej doménou je muzikál. Možno aj preto, že je energická a po rodičoch zdedila zlato v hrdle. O sebe či o svojom živote a práci premýšľa reálne, ale s nadhľadom.

Spievate vo väčších predstaveniach. Odkedy je vám spev blízky?

Vyrastala som sice v muzikantskej, respektíve speváckej rodine, ale niečo odo mňa, chcelo by sa pred nívistevami predviedzať spevom. Možno sa rodičia báli, že budem ako doťra umelcov príjemne netalentovaná. Skôr som musela hrať na klavír, kde by ten talent už

tak neprekážal. Ale nie, na hodiny klavira som sa ako druháčka na základnej škole prišla sama. Bolo mi aj trochu ťažké, že ma rodičia nerušať do nejakého muzikovania, a myslela som si, že urobím všetkým doma radosť. Asi mali toho spevu aj sami plné zuby, niečo elite núť doňu. Spev patril k nim, nie ku mne. Až kým neprišla Abba. To sme so susedkou do zleňaja vyspevovali do rukoväte ľahká. Ale z ľínsky k Abbe, nie k spevu. Mňa bavilo skôr tancovanie. Spievať som začala, až keď som musela - na škole a potom u Radošincanov.

Viedli vás rodičia k hereckej kariére? Podporovali vás?

Nežiadate so mnou nemali žiadne „Jarišičkí“ zámery. Aj keď sem-tam naznačili, že by za mňa mohli zísť za tým či oným, čo bolo v tom čase asi normálne ako dnes. Keď videli, ako hystericky reagujem, vzdali to. Herečkou som sa teoreticky stala preto, lebo som chcela študovať muzikál a z trojčliva tanec, spev, herectvo bolo práve herectvo to, kde som sa necítila byť taká „silná v kramľekoch“. A prakticky preto, že ma neprijali na ekonomiku.

Dodnes už máte za sebou viacero muzikálových projektov v Česku aj na Slovensku. Nechýba medzi nimi Niekoľko rád horúce na Novej scéne, Pomáda na českých javiskách... Na čo sa pripravujete v najbližšom čase po záročnom závere divadelnej sezóny?

Začali sme s nacúvaním muzikálu Vasy. Zdá sa, že to nebude jednoduché.

Z toho sa teším, lebo som katastrofálne znenitela. Takže sa veru budem musieť pripravovať. Kedysi stačilo skúšať a končíčka pripuctala sama. Tie časy sú však už preč. Chcelo by sa alebo bohužiaľ. Aj keď u nás školy na to prakticky nemáme, napriek tomu je už v tejto sfére dosť silná konkurencia samoukov. Pridáva sa k nám čoraz mladšia generácia. Na konkurze ich už bolo tiež dosť. Teda úprimne sa teším, že som medzi tými „mláďami“. Fakt! Sú dobrí, čo je fajn. Len škoda, že ich divadla či agentúry nedokážu zaplatiť. Musím to zasa zapokovať, pretože nedokážem pochopiť, prečo muzikáloví herci a tanečníci, mňa nevyimajúc, skúšajú takmer tri mesiace úplne zadarmo. Prítom im žiadne divadlo ani agentúra nie je schopná garantovať počet repríz alebo zaplatiť skúšobné obdobie! Celý realizačný tím, od režiséra po asistentov, má trojmesačnú drinu zaplatenú, len herci a tanečníci nie. Vraj je to normálne. Kto z vás by robil tri mesiace zadarmo?! Normálne je, že len čo sa s niekým začnete baviť o peniazoch, pokojne vás vymeniť aj za amatéra. Takže z ľínsky k umeniu a k vlasti to tentoraz elite spravte. U nás je už bežné, že ľudia sa púšťajú do projektov, na ktoré nemajú kapitál. Veď to neprekáža, teším sa aj tak. Dodo Gombár je dobrý režisér a Šárka Ondříšová síkela choreografka. Oni sú moje oporné body.

Multimediálne predstavenia sa na našich javiskách objavujú čoraz častejšie. V jednom z nich účinkujete v divadle Aréna. Ako takúto divadelnú formu vnímate?

Dôležitá je kvalita obsahu. Do akého papiera sa zabaliť, mi je viac-menej jedno, pokiaľ to nie je samoúčelné. Aréna má tendenciu profilovať sa na nekomerčnú umeleckú scénu. A to je fajn. Napriek tomu, že Hamleta hrám rada, nie som presvedčená o tom, že Shakespeare je ten pravý dramatický fihák do divadla, kam ľudia elite nie sú zvyknúť chodiť. Predstavenie sa hrá len raz či dvakrát do mesiaca. Na prvej repríze bolo sto ľudí v tristoosmiestnej sále. Taká je realita. Nemyslím si, že je to celkovo vina realizátorov. Dá sa tento stav ospravedlniť rozbiehajúcim sa divadlom? Ťažko. Ale stáva sa to. Riaditeľ divadla zrejme túto možnosť vývoja pozrel. Bolo pre neho preto prirodzené zaplatiť skúšobné obdobie. Aepoň to nehranie až tak nebolo.

Zuzana Maurery sa narodila 23. septembra 1968 v Bratislave. Vyrastala v umeleckej rodine, takže bolo prirodzené, že vyštudovala herectvo na VŠMU v Bratislave. Ihneď po skončení štúdia vyhrala konkurz do Radošinského národného divadla, kde pôsobila deväť rokov. Popritom hosťovala najmä v spevoherných a muzikálových úlohách aj na iných scénach (divadlo Astorka - Korzo '90, Divadlo P. O. Hviezdoslava, Malá scéna SND, Nová scéna). Vytvorila výrazné postavy vo viacerých muzikáloch i operetách ako napríklad Kabaret, Pies v hoteli Savoy, Pomáda, Mnišky či Niekto to rád horúce. Jej tvár sa istý čas objavovala aj v relácii Dereš v televízii Markiza. V súčasnosti sa jej meno spája najmä s divadelnou inscenáciou Osem žien.

Príjali ste ponuku účinkovať v Hamletovi bez dlhého otáľania? Predsa len to bol malý experiment.

Dá sa povedať, že áno. V poslednom období som usúdila v muzikáloch. Aj keď mi tento žáner vyhovuje, nechcem zabudnúť, že som herečka. K tomu základu sa treba neustále vraciť. Nestáva sa často, aby muzikálovej herečke niekto ponúkol Gertrúdu v Hamletovi. To bol asi hlaný dôvod.

Postava Gertrúdy si vyžaduje veľkú dávku emócií a koncentrácie. Ako sa na ňu pred každým predstavením pripravujete?

Súhlasím. Tento typ veľkých drám si vyžaduje úplne inú energiu. Nemôžete ju rozložiť do pohybu a spevu, musíte ju koncentrovať do intonácie a gesta. V muzikáli ide energia von, v tomto prípade dovnútra. Pre niekoho je to ľahšia a prirodzenejšia cesta, pre mňa naopak. Špeciálne táto inscenácia má režisérom dané dosť široké významové mantinely. O to dôležitejšie je byť herecky presný a zrozumiteľný. Komplikované vzťahy, prisky verí, silné emócie. Ak nie sú autentické, nie sú vôbec. Predvšetkým sa pred predstavením snažím nezablokovať sa, aby celá postava mohla cezo mňa prejsť.

Pečas prípravného obdobia predstavenia Hamlet ste skúšky spájali s nacvičovaním inscenácie Osem žien. Ako sa vám to darilo?

Do toho som išla viac-menej až v generáckom týždni, ale extrémne napínave to nebolo. Aspoň som nemala čas myslieť na hlúposť, akými sú televízor, noviny, jedlo, vzťahy a tak ďalej.

O Robertovi Thomasovi sa v kulisoch hovorí, že je vysnveným autorom textov ženskej hereckej populácie. Máte rovnaký názor?

Teraz ste ma však prudko precenili. To bude asi autor Osmich žien? (Smiech.) Ak je to tak, nech len teda píše, ak ešte neumrel.

Predstavenie režíroval Roman Polák, ktorý bol jediným mužom medzi šestnástimi ženami. Bol k vám na skúškach milosrdný, keď sa niečo nedarilo?

Na môj vkus až príveľmi. Aj keď potrebujem chváliť, chválim a ešte raz chválim, aby som zo seba niečo

sebavedomé a autentické dostala. Jeho trpezlivosť bola neraz závideniehodná. To však nevylučuje, že sme nádherné, talentované, inteligentné a očarujúce bytosti. Nechápem, prečo ho všetci tak ľutujú! Veď by mu mali závidieť, či nie? (Smiech.)

Takže to bola preňho vlastne pocta? To sa musíte spýtať jeho. Ale veľmi ho netrápte, trpel už dosť.

Je vám postava Pierette blízka svojim temperamentom a postojom k životu?

Áno. Nie som sice taká odvážna, rafinovaná, sebavedomá a svetoznala, ale je mi sympatický jej pomerne triezvy pohľad, nepredstieraný záujem, sebaironia, ale aj hrdosť.

Okrem divadelnej miery vás zlákala aj televízna kamera. Diváci vás počuli spievať v televíznej relácii Dereš. Prečo ste sa z obrazovky stratili?

V relácii Olivera Andrášyho som vystúpila dva roky. Aj vďaka jej úspešnosti som si našla svojich príznávcov, čo je, nepopieram, príjemné. Moje chápanie kabaretných textov sa však trochu líši od predstavy autora programu. Tak sme sa kamarátsky dohodli, že bude lepšie, keď bude každý robiť to, v čo verí.

Mnohým divákam ste prirástli k srdcu z čias, keď ste pôsobili v Radošinskom národnom divadle. Čo vás naučilo?

V RND mi prvýkrát hranie nazdaj zachutilo. Mala som z neho radosť a nie stres. Skamaritila som sa s divákmi, naučila som sa ich počuť a viesť s nimi dialóg. Kedy som v jeho šatniach našla akýsi azyl, akási rodinu, a možno aj samú seba. Vďaka nemu mi narodili „herecké snovy“ a pochoopila som, kadiaľ ísť.

Od Stanislava Štepku ste sa však presunuli na iné javiská. Neľutujete?

Choela som ísť dopredu, aj keď to zvláča znamená neistotu. Je pohodlné, ak sa vám neustále niekto stará o prácu, ak sa len tak dostanete trebárs za veľkú mláku alebo spoznáte zaujímavých ľudí. Má to aj svoje minusy, ktoré moju povahu prinútili ísť o čosi ďalej. Neľutujem však svoje rozhodnutie. Prestupujem z lokálky do rýchlika. Sem-tam mi nejaký vlak ujde, sem-tam sa objaví nejaký Orient Express... Ale ten na Slovensku ešte nestojí.

Čo pre vás znamená letná sezóna, obdobie divadelných prázdnin a dovoleniek?

Pokiaľ nemám nič naplánované, tak ma to množstvo voľného času stresuje, pretože ničnerobenie je hriech. Mne stačí relaxovať pár dní. Potom ma už voľno demoralizuje. A ako relaxujem? Nepoviem... Tak sa teda snažím plánovať, ale len tak opatrne. Lebo sa zvykne vravieť: Chceš pobaviť Pána Boha? Povedz mu o svojich plánoch.

Aké vlastnosti by mal mať podľa vás ideálny muž?

Ideálny muž je pre mňa trochu stresujúca predstava. Keď stretnete lásku, v tú chvíľu vidíte ideál. To ostatné je život.

Kedy sa dokážete najľacšie nahnevať? Keď som bezmocná.

Čo považujete v živote za najdôležitejšie?

Vydržať.

Ak by ste na jeden deň získali absolútnu moc, čo by ste urobili?

Keďkmu by som splnila to, po čom túžim.